Ч. 57. Второк 12 (25) марта 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостсвах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Росийский гнет в Фінляндиї і демонстрациї фінляндского населення.

В р. 1808, коли Росия забрала від Швециї Фінляндию, запоручили росийскі царі Фінляндцям повну автономію з конституцією, уживанєм краєвого язика в урядах, і окремою фінляндскою армією. Майже ціле столітє росийскі царі придержували ся тих зобовязань, аж за теперішного царя настали для Фінляндців инші часи. Фінляндию влучено в росийский торговельний округ, заведено по школах обовязкову науку росийского язика, в урядах заведено язик росийский, знесено самостійний почтовий заряд фінляндский, понасилано самовільно до Фінляндиї росийских урядників, а найновійшим царским указом знесено і фінляндску армію, а фінляндских новобранців покликано до служби в росийских полках. Против тих всїх заряджень, а особливо против послїдного указу стали Фінляндцї протестувати демонстрациями, а демонстрациї мусїли прибрати великі розміри, коли в урядовій „Фінляндскій Ґазеті“, виданій в росийским язицї, появив ся такий опис послїдних подїй:

Указом з дня 29 червня 1901 р. оголошено новий закон о військовій повинности для велик. княжества фінляндского. До того часу фінляндскі полки виконували лише територияльну службу, прим. як австрийска краєва оборона, та новий закон призвав Фінляндців до служби хоч би де в цїлій росийскій империї. Те не могло подобатись Фінляндцям, котрі все числили на свою законами запоручену окремішність. Тому зачали збиратись визначнїйші патріоти до Гельзінфорсу і по приватних нарадах уложили 17 серпня проклямацию до пасторів, в котрій їх завзивали, щоби они послужили добрим примірoм та не оголошували парохіянам з проповідниць, як того домагає ся право, того маніфесту о військовій повинности, щоби тим способом не дати єму навіть тїни правної сили.

В слїд за сею проклямацию зачали серед людности розповсюднювати другу п. заг.: „Як належить поводити ся в справі військової повинности“, в котрій мов би то парохіяни просять своїх пасторів, щоби того маніфесту не оголошували, бо як би до того прийшло, що котрий начне єго відчитувати в церкві, запротестують всї і вийдуть. Кромі тих проклямаций показало ся в краю велике множество найрізнїйших брошур і писем, печатаних головно в Штокгольмі і Штетинї, в котрих представлено населеню новий закон о військовій повинности тенденцийно і невірно.

Пішовши за указаною в наведених проклямациях програмою, богато пасторів не оповістило маніфесту і звинялись одні, що внесли просьбу до царско-фінляндского сенату о звільненє їх від того обовязку, другі заявили прямо, що не можуть признати маніфестови сили і значіня права, тож не можуть єго оповістити народови в супереч своїй совісти і зложеній присязї Фінляндский сенат відкинув просьбу пасторів і поручав консисториям почнити відповідні кроки, щоби се право як найскорше оголосити.

З того часу, поки випечатано той маніфест в „Своді законов“ та розіслано по цїлій Фінляндиї, скористала аґітация, підготовивши до опору впливову інтеліґенцию, а по декотрих громадах навіть і сам нарід. Тож коли прийшло до відчитуваня маніфесту по церквах, зверталися одиницї, переважно з інтеліґенциї, до пастора і жадали в імени парохіян, щоби не читав „документів, виданих не в дорозї установлений основними законами“; деинде знов перериваво читанє співом псальму: „Господь наша сильна оборона“, або всї галасливо виходили з церкви. А бували навіть случаї, що насильно проганяно з церков, вириваво пасторам документи, а обжалуваних опісля місцеві суди — увільняли.

Помимо катеґоричного приказу сенату і епископів, деякі пастори таки не відчитали маніфесту, за що потягнено їх до одвічальности; а до відчитаня маніфесту делеґовано пасторів, що не мають своїх окремих парохій. Так прим. пастор Гальме мав в однїй з гельзінґфорских церков відчитати маніфест 16, а в другім 23 лютого. Заледво зачав пастор 16 лютого читати маніфест, аж тут зібрала ся округ него ґрупа мальконтентів під проводом редактора дневника Paivalheti, Еро Ека, котрий і заявив: „В імени фіньского народа просимо не читати маніфесту і зійти з проповідницї“, а дальше пронеслось: „Всї з тим годимось!“ і начато співати: „Господь наша сильна оборона“, так що пастор мусїв перестати читати.

Участників демонстрациї візвав комісар поліцийний до циркулу, щоби списати з ними протокол. Они не услухали комісаря і приставлено їх поліцянтами. По переслуханю всїх задержано в арештї. Серед арештованих найшов ся ректор шведского лїцея Бонсдорф, адвокати: Гартман, Валін і инші, котрих по списаню протоколу пущено на волю. — Коли-ж слїдуючої недїлї т. є. 23 лютого пастор Гальме в другій церкві мав відчитати мані-

---

ВІНО.

(З француского — Ґі де Мопассанта.)

Ніхто не дивує ся, що пан Семен Лєбріман оженив ся з панною Іванною Кордіс. Пан Лєбріман набув саме нотарият по батьку Баніїльонї; очевидно, що треба було гроший, аби заплатити; а панна Іванна мала триста тисяч франків готівки.

Пан Семен був хорошим, проворним хлопцем; єго елеґанция була трохи провінцональна, але остаточно елеґанция, що було в Бутінї досить рідке.

Панна Іванна була принадна і сьвіжа; принада єї була трохи штивна і сьвіжість може надто розцвила, але остаточно була хорошою, молодою дівчиною.

Весїльний обряд порушив ціле Бутінї.

Всї хвалили дуже молодих, котрі усунули ся в домашний захист уживати щастя, укладаючи собі просто, що за кілька днів зроблять прогульку до Парижа.

Предчудні були ті перші хвилї. Пан Лєбріман у мівности в перші відношеня спільного пожитя тілько ніжности, тілько зручности, тілько правдивої горячої любови! Приймив засаду: „Треба уміти ждати, а всї бажаня будуть виповнені“.

Умів бути рівночасно терпеливим і енерґічним. Успіх був скорий і цілковитий.

По чотирох днях молода пані обожала свого мужа. Не могла обійти ся без него, цїлий день мусїла бути при нїм, та цїлувала, пестила, дотикала білими ручками лиця, бороди, носа, і т. д. Сїдала напротив, і беручи за уши, говорила: „Замкни очи, отвори уста!“ Піддавав ся тому приказови з довірєм, примикав очи до половини, і за послух дістава великий, сердечний, довгий поцїлуй, від котрого розходилось єму тепло по цїлім тїлї.

І з своєї сторони не мав досить пестощий, досить сил, досить рук, досить цїлої своєї особи, аби вказувати їй своє привязанє від рана до ночи і на відворот.

. . . .

По тиждни такого щастя, сказав вкінци своїй улюбленій товаришцї:

— Коли хочеш, поїдемо до Парижа на другу середу. Будемо бавити ся, як справді залюблені, будемо ходити по реставрациях, театрах, касарнях, всюди, всюди.

Скочила з радости.

— Ах, так, так! Їдьмо, їдьмо, як найскорше!

Він знов почав:

— А відтак, позаяк не треба о нїчім забувати, скажи вітцеви наперед, аби приладив твоє віно; возьми єго від разу, і за одним заходом заплатимо умовлену суму батькови Папійльон.

Відповіла:

— Завтра рано скажу єму!

В нагороду за ту милу обітницю взяв єї на руки та став носити по комнатах, що она від тиждня так любила.

Слїдуючої середи отець і мати відвели на зелїзничий дворець дочку і зятя, що їхали до столицї.

Отець говорив:

— А я все таки кажу, що то нерозумно мати при собі тілько гроший. — А молодий нотар усьміхав ся:

— Нехай тато не непокоять ся, маю вправу в таких річах. Очевидно, що в моїм званю лучає ся менї нераз мати й мілїон при собі. Тим способом уникаємо множество непотрібних формальностий і клопотів. Прошу цілком не непокоїти ся.

Урядник крикнув:

—Подорожнї, що їдуть до Парижа, прошу всїдати!

З поспіхом всїли до ваґона, де були вже якісь дві старші панї.

Лєбріман шепнув жінцї до уха:

— То нудне, не буду міг курити.

Она відповіла тихенько:

— Менї то також не подобає ся, хоч не задля твого циґара.

Поїзд свиснув і рушив скоро з місця. Подорож тревала дві години, в часї котрих не богато могли собі сказати, бо дві старші

фест, перешкодив єму той сам Бонсдорф криком: Пасторови не вільно читати постанов о військовій повинности, бо они незаконні, видані не приписаною дорогою і ми протестуємо против їх відчитаня". До тої заяви прилучили ся парохіяни з окликом: „Не можна щось подібного відчитувати!" стали співати: „Господь наша сильна охорона" і не допустили пастора Гальмого до відчитаня маніфесту.

Коли люди вийшли з церкви, візвала поліция головних демонстрантів до циркулу поліцийного для списаня протоколу. Їх окружила товпа народу, котра мимо візвань поліциї не уступила та привела задержаних аж до циркулу. Там всї задержались та заперли приступ до сусїдних улиць. На всї візваня полициї до розходу, товпа відповідала окликом „гурра!" так, що треба було призвати кінну поліцию, що розігнала товпу, а кілька осіб за опір приарештовано.

Між візваними до циркулу для списаня протоколу, були між иншими: Б. ректор Бонсдорфер, маґістри фільософії: Гуґо Блюмквіст і Генрих Столь, урядник фінляндскої ґубернії В. Гольмберґ, секретар сенату Еміль Фурнгельм, котрий побив палицею комісаря полициї, кілька осіб з посеред шкільної молодїжи і инші. — Всї протоколи, в тій справі списані, переслано міскому урядови в цїли потягненя винних до судової одвічальности.

Новинки.

Львів дня 24-го марта 1902.

— **Анкета для санациї краєвих фінансів.** Наслїдком ухвали сойму скликав краєвий видїл на 24 с. м. о годинї 11 перед полуднем анкету посольску для обдуманя способів, якими би можна достаточно заосмотрити фонд краєвий. — До участи в анкетї запрошені посли: др. Юл. Дунаевский, Давид Абрагамович, Адам гр. Голуховский, Стан. гр. Баденї, др. Волод. Козловский, др. Юл. Лео, др Йос. Мілевский, др. Євг. Олесницкий. Альб. Район, др. Фр. Папіковский, Фр. Крамарчик і Тад. Романович Намістництво делеґовало до анкети радника двору ґр. Волод. Лося. Наради будуть відбувати ся в сали краєвого видїлу.

— **Руский народний театр,** перебуваючи в Станиславові, заповідає дальше отсї вистави: В понедїлок дня 24 марта „Шалавило", комедия в 5 актах К. Глиньского; у вівторок дня 25 марта „Наталка Полтавка", народна оперета в 3 актах І. Котляревского.

— **Марш „Соколів".** У нас загально відчуває ся потреба маршових пісень. Ту потребу в части старає ся заспокоїти п. Я. Ярославенко, що видав перед роком фортепянову композицию гимну „Ще не вмерла", а тепер скомпонував на один голос і випустив у сьвіт „Марш Соколів"; дістати его можна по дешевій цїнї 10 сот. в „Рускім Соколї" у Львові. Весь дохід призначений на прапор львівского „Сокола".

— **Жіноче віче.** Підписаний комітет повідомляє от-сим, що дня 25-го н. ст. марта точно о годинї 3-ій з полудня відбуде ся в Станиславові в комнатах „Руськоï Бесїди" ул. Собіского ч. 28, жіноче віче. На сїм вічу реферувати муть: Вп. п. Малицка: Про орґанїзацию жіноцтва по містах і селах. — Вп. п. Бокеньска: Про становиско жінок. — Вп. п. Трусевічівна: Про унїверситет. — З огляду на се, що се буде перший крок на поли орґанїзациї і перша прилюдна манїфестация руського жіноцтва в Станиславові, просимо о як найчисленнїйшу участь, щоб той наш виступ випав величаво. — О год. $^{1}/_{2}8$ точно представлена буде в руско-народнім театрі „Наталка Полтавка". По представленю в комнатах „Рускоï Бесїди" комерс. Комітет: Баришева, Кульчицка, Карановичева, Рибчукова, Шахновичева, Мардаровичева, Чорненькова, Витошиньска, Цурковска, Скочдополева, Турчмановичева, Весоловска, Шепаровичева, Кобиляньска, Кульчицка.

† **Теофіль Терлецкий,** артист маляр, помер в Монахові, в 31-ім роцї житя. Покійний був родом зі Львова і в часї своїх унїверситетских студий взяв живу участь в житю молодїжи. Був талановитим малярем, а его твори поміщував варшавский Tygodnik illustrowany. Покійний мав дар до рисованя характеристичних карикатур і сатиричних ілюстраций, які давнїйше містив в „Зеркалї". В. є. п.

— **Страшний вчинок божевільного.** В Хебі (Еґер. в Чехії) стала ся сими днями така страшна подія. Машинїст від льокомотиви при буштеградскій зелїзници, Льоренц Штарк, що був на відпустцї задля якоїсь нервової хороби, забив оногди в ночи дві свої доньки, одну 12- другу 15-лїтну, підчас коли они спали, а відтак ставив ся сам на поліциї і розповів, що зробив. Коли прийшла комісия, застала одну дївчину вже неживу, а друга незадовго номерла. Штарк допустив ся сего вчинку очевидно в приступі божевільности. Перед шести недїлями номерла єму в наслїдок операциї его жінка, котру він дуже любив і від тої пори ходив він вічно задуманий і як би не свій. В ночи на 20-го с. м. мав він якийсь страшний сон. Він встав тогди з постелї і пішов до кухнї. Там побачив він блискучу сокиру, котра тягнула его до себе, як би якоюсь чародійною силою. Безпосередно по тім прийшла єму до голови гадка убити нею свої дїти. Не могучи опертись тій гадцї, взяв він сокиру і допустив ся страшного вчинку.

— **Вироби масарскі подорожіють.** На відбутих оногди зборах ухвалили львівскі масарі підвисшити цїну виробів масарских. Причиною того підвисшеня цїн есть брак безрог на львівских торгах і заказ довозу безрог з місць навіщених пошестию.

— **Стережіть ся льосів!** У нас що року але в теперішну пору крутять ся більше як коли аґенти та продають „на рати" всїлякі льоси і наші і заграничнї. По найбільшій части лишають они не сьвідомим річи якийсь помальований папір з написию „Проспект", котрий не має нїякої вартости і містить в собі лиш повідомлене, що такий то а такий банк десь в Житаві або Липску, в Будапештї або Амстердамі, продає такі а такі льоси на рати. То самі мантії, котрі в страшний спосіб обдирають наших людий. Якийсь аґент, що нїби то їздить в імени банкира Гербера з Берна на Мораві, продає льоси з 1860 року по 230 зр. а. в. і каже що за них можна виграти 600 зр. То не цїлі льоси лиш пята часть і они мають нинї вартість 152 зр. Аґент той лишає проспект і каже посилати собі гроші до Житави (Zittau) місто в Чехії на саскій граници положене так, що половина его лежить ще на нашій, а друга половина на другій сторонї — місце дуже догідне, щоби втечи як найскорше за границю, скороби було небезпечно. Инші аґенти продають знов льоси угорскої льотериї клясової, а наші люди дають ся також і на сю льотерию легко ловити та посилають гроші чортови в зуби. Тота клясова льотерия то приватне жидівске підприємство; жиди капіталісти зложили ся і зробили льотерию а їх аґенти пхають таки силоміць льоси нашим людем. Поминувши вже то, що на кождій льотериї есть лиш слаба надія щось виграти, то угорска льотерия ще й заказана у нас. Найлїпше не туманити себе нїякою надією на то, що може удасть ся щось виграти, не слухати аґентів і не брати від них льосів, а найлїпше складати гроші в почтовій касї ощадности.

панї цїлком не спали. Як лиш опинили ся на дворци сьв. Лазаря, сказав пан Лебріман женї:

— Коли хочеш, дорога, пійдемо насамперед на снїдане, до котроï небудь гостинницї при бульварі, відтак вернемо спокійно, аби забрати річи.

Згодила ся з радостию:

— Так, так ходім на снїдане; чи то далеко?

Відповів:

— Так, трохи далеко, але возьмемо омнїбус і він завезе нас на місце.

Здивувала ся:

— Чому не взяти фіякра?

Почав її докоряти з усьміхом:

— То ти така господиня? Фіякра на пять мінут дороги. Шість су мінута! Панї не хоче собі нїчого відмовити!

— Правда — сказала трохи змішана.

Переїздив саме великий омнїбус, запряжений трема тяжкими кіньми.

Лебріман крикнув:

— Кондуктор, гей, кондуктор!

Тяжкий віз задержав ся. Молодий нотар, попихаючи скоро жену до середини, говорив:

— Сїдай в серединї, я скочу на гору, аби закурити циґаро перед снїданем.

Не мала навіть часу, аби відповісти. Кондуктор, що взяв єї під рамя, помагаючи війти до воза, пхнув єї до середини, де опинила ся налякана на лавочцї і бачила лиш крізь задне віконце зникаючі ноги мужа, що лїз на гору омнїбуса.

І сидїла спокійно трохи налякана, поміж двома старими панями, від котрих заносило люлькою, — і старою женщиною з песиком.

Инші всї подорожні спокійні і мовчаливі — склеповий хлопець, робітницї, стражник, якийсь пан в золотих окулярах і високім капелюсї з великими завернениими крисами, як ринви, дві дами з байдужними лицями, усьміхаючи ся квасковато, немов би хотїли сказати: „Ми вправдї тут, але ми варті чогось більше", дві сестри монахинї. Всьо разом виглядало як збірка карикатур, музей, ряд людских масок, пригадуючих ті, які в стрільницких будках, по ярмарках служать за цїль для невправних стрільцїв.

Трясене воза порушало трохи їх головами, потрясало, шкіра на лицях дрожала, одностайний туркіт колїс затуманював їх всїх, і сї видавали ся дурноватими.

Молода женщина була пригноблена.

— Длячого не сїв тут зі мною — говорила до себе. Якийсь дивний смуток заволодїв нею. Справдї, міг дуже добре обійти ся без того циґара.

Сестри дали знак задержати віз і висїли, полишаючи по собі запух старих спідниць.

Віз рушив, відтак знов задержав ся. Стара, груба, червона кухарка всїла сопучи. Сїла і поставила собі на колїнах кошик з закупленими припасами. Острий запах товщи розійшов ся по омнїбусї.

— Однако то дальше, як я надїялась — погадала собі Іванка.

Панї нотаревій було дуже прикро, терпеливість вичерпувала ся, кінчила ся, мала охоту заплакати.

Одні висїдали, другі всїдали. Омнїбус їхав і їхав безконечними улицями, задержував ся і знов рушав з місця.

— Як то далеко — говорила собі Іванна. — Щоби лиш не побаламутив що? Може заспав? Від кількох днів був дуже змучений.

Поволи всї подорожні висїли один по другім. Лишила ся сама, цїлком сама. Кондуктор крикнув:

— Ванжірар!

Коли не рушала ся, крикнув другий раз:

— Ванжірар!

Поглянула на него, зрозумівши, що до неї говорить, бо не було нїкого иншого.

Вкінци спитала:

— Де ми?

Відповів грубо:

— Ми у Ванжірар до лиха, вже, двайцятий раз то повтаряю!

— Чи то далеко від бульвару?

— Якого бульвару?

— Алеж... бульвару Італїяньского!

— Вже шмат часу, як ми его минули.

— Ах! то прошу сказати мому мужеви.

— Мужеви? Де?

— На горі.

— На горі вже від давна нїкого нема.

Порушила ся налякана.

— Як! то неможливе! Всїв разом зі мною. Прошу добре поглянути; мусить там бути!

Кондуктор почав лаяти ся.

— Ну, ну, вже досить того, дївче, один пропав, найдеш десятьох инших. Висїдай скоро, досить, досить того. Найдеш скоро другого на улици.

Очи зайшли її сльозами, упирала ся ще.

— Алеж пане, помиляєте ся, певне помиляєте ся. Мав під пахою великий портфель.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: На підставі розписаня оферти з дня 5 січня с. р. на доставу і поставлене зелїзних конструкций для копули і дахів на будинку нового двірця стацийного у Львові внесено в приписанім речинци до ц. к. Дирекциї зелїзниць державних у Львові 9 писемних оферт на слідуючі суми: 1) Антін Біро у Вдни на квоту К 76.018·26; — 2) Альберт Мільд і Ска на К 69.845·90; — 3) Гута Витковичі, Л. Зеленєвский і фабрика ваґонів в Саноци на Корон 84.344·66; — 4) Бредт і Ска в Отинїї на К. 101.579·76; — 5) Акцийне Тов. Р. Ваґнер у Відни на К 92.019·15; — 6) С. Бонди в Празї на К 93.643·94; — 7) І. Ґрідль у Відни на К 93.402·80; — 8) Наслідник фірми Ф. Ґрацль у Відни на К 101.608·84; — 9) Акцийне Тов. фабрики „Шкода“ в Пільзнї на К 99.271·40.

— Оповіщенєм, заміщеним в Wiener Zeitung, розписано в дорозі оферт будову двоторового, около 7900 метрів довгого тунелю, через гори Караванки, в пасї ц. к. зелїзниці державної: Цельовец-Горицмя Триєст. Оферти, зіставлені осібно на північну, а осібно на полудневу сторону тунелю, буде принимати ц. к. Дирекция будови зелїзниць у Відни найпізнїйше до 8-го цьвітня с. р. до 12-ої години в полудне. Услівя і пляни можна переглянути в згаданій ц. к. Дирекциї, як також, що до північної сторони тунелю, в ц. к. Управі будови в Цельовци, а що до полудневої, в ц. к Управі будови в Аслїнґ.

— Дня 20-го с. м. привернено загальний рух на зелїзници льокальній Новий Лупків-Тісна.

— Після оповіщеня заміщеного в Gazet-ї Lwowsk-ій розписує ц. к. Дирекция зелїзниць державних у Львові оферту на передане в акорд робіт земних і надторових на шляху Львів-Белзец (Томашів) на 3 літа. Оферти принимати буде ц. к. Дирекция зел. найпізнїйше до 10-го цьвітня до 12-ої години в полудне. Услівя можна переглянути в ц. к. Дирекциї зелїзниць державних у Львові ул. Красіцких ч. 5 відділ консерваций і будови II. поверх або в бюрі ц. к. управи руху на зелїзници Львів-Белзец у Львові ул. Ленартовича ч. 1.

Телеґрами.

Відень 24 марта. Нинї розпочали ся в палатї міністерства справ заграничних під проводом ґр. Ґолуховского спільні конференциї міністеріяльні, для уложеня предложень для делеґаций. На ті конференциї приїхали і угорскі міністри: Сель, Лукач і ґен. Феєрварі.

Медиолян 24 марта. Приїхав сюди італїяньский президент міністрів Прінетті, а звідси поїде до Венециї, де стрітить ся з німецким канцлером ґр. Більовом.

Тифліс 24 марта. Робітники в фабриках Ротшильда в Батум застановили дня 17 с. м. роботу, бо їх жаданям відмовлено. Дня 21 с. м. прийшло до забурень; робітники кинули ся на полїцию і войско. Войско вистрілило і 30 осіб упало. Робітників розігнано а кільканадцять арештовано.

Білгород 24 марта. Насціля тут вісти, що в Дяковії, в Старій Сербії, збунтував ся баталїон турецкої піхоти, бо вже від кількох місяців не виплачувано воякам платнї. Вояки, під проводом офіцира, забрали на двірци зелїзничий поїзд, і поїхали до Скоплїя, до тамошнього команданта. Командант велів виплатити воякам їх належитість, і они вернули назад до Дякови.

Надіслане.

15 кр. — кожда серия 10 штук. Збірка історичних портретів в видї листової марки, величина 60×27 міліметрів, ритованих на сталї одинокий підручник для молодежи. Для замовлень з провинциї треба дочислити порто з рекомендованєм 15 кр. Адміністрация „Народної Часописи“.

— Великий портфель?! Ах, так, він, висїв зараз при площи Маделен. То всьо одно, але красно тебе піддурив, ха, ха, ха!

Вкінци висїла і мимохіть поглянула на верх омнібуса.

Не було там нікого.

* * *

Почала голосно плакати, не гадаючи, що ей слухають і глядять на неї.

— Що я тепер зроблю! — скрикнула.

Інспектор полїциї наблизив ся, питаючи:

— Що тут стало ся?

Кондуктор з двозначною усьмішкою відповів:

— То одна пані, котру муж покинув в дорозї.

— Добре, добре, пильнуй служби — відповів коротко інспектор і відвернув ся.

Тоді почала іти перед себе, надто налякана, приголомшена, аби могла здати собі справу з того, що стало ся. Куди мала обернути ся? Що з собою зробити? Що могло єму стати ся, єму? Звідки могло прийти до такого забутя? Такого непорозуміня, такого неімовірного розрсзіяня?...

Мала два франки в кишени. До кого удати ся?

Нараз пригадала собі своячка Бореля, урядника при міністерстві маринарки.

Мала тільки, кілько треба було, аби заплатити фіякра. Веліла везти ся до него. Застала єго саме як виходив з дому, аби удати ся до бюра. Так, як Лебріман мав великий портфель під пахою.

— Генрику! — крикнула.

Задержав ся на місци.

— Іванна! тут.... сама одна.... Що робиш, звідки приходиш?

З очами повними сльоз, почала:

— Мій муж згубив ся перед хвилею!

— Згубив ся, де?

— На омнїбусї!

— На омнїбусї?... Де?

З плачем оповіла єму цїлу пригоду.

Слухав уважно, розважаючи, відтак спитав:

— Рано був цїлком спокійний?

— Так!

— Добре! Мав богато гроший з собою?

— Так, мав моє віно.

— Твоє віно?... Цїле?

— Цїле.... аби заплатити п. Папійльон.

— Отже моя дорога своячко, твій муж в тій хвили цїлою силою пари мусить гнати в сторону Бельгії.

Не розуміла ще. Питала:

— Мій муж.... кажеш?

— Я кажу, що присвоїв собі.... твій капітал.... і всьо....

Стояла затревожена, тремтяча і шепнула:

— Ах, так, отже.... то єсть.... падлюка!

Відтак западто зворушена, упала в рамена своякa, ридаючи.

Позаяк люди задержували ся і глядїли на них, потягнув єї лагідно до сїний дому і піддержуючи, завів до себе, а коли здивована служниця створила двері, сказав:

— Софіє, біжи до реставрациї принести добре снїдане для двох осіб. Нинї не піду до міністерства.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1901 після середно-европ. год

посп.	особ.	Зі Львова
відходять		
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Струже
	9·00	„ Сколього, Лавочного від 1/5 до 15/9.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·25	„ Іцкан, Сучова, Борґомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/5 до 15/9 в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 1/5 до 15/9 в недїлї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	3·20	„ Зимноводи від 18/5 до 15/9.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45		До Кракова. Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	7·52	„ Брухович від 1/5 до 15/9.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґ
	6·20	„ Кракова, Відня. Берна, Варшави а Орлова від 15/5 до 15/9.
	6·50	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мункача Хирова
	7·25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·38	„ „ „ Підзамча
	9·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в недїлї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина. Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Любачева
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Гримайлова з Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходять		
		День
	4·40	Зі Стрия, Самбора, Борислава
	6·10	„ Кракова
	5·20	„ Черновець, Іцкан. Станиславова
	6·46	„ Брухович від 1/5 до 15/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний двореція)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. двореця
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. двореця
1·35		„ Кракова, Відня
	1·10	„ Сколього. Хирова, а з Лавочного від 1/5 до 15/9.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
3·35		„ „ „ гол. двореця
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. двореця
	6·00	„ Сокаля
	5·56	„ Кракова
5·55		„ Черновець
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. двореця
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.11	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що день, а від 1/6 до 15/9 в недїлю і сьвята
	7·56	„ Брухович від 1/5 до 30/6 і від 16/9 до 15/9.
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·49		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	9·15	„ Кракова, Відня, Пешту, Самбора
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·25	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. двореця
	10·50	„ Лавочного, Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети аґенции часописей Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).